

Mângâiere în greutăți

Pentru un om temător de Dumnezeu este imposibil să treacă printr-o lume rea fără să întâmpine greutăți și probleme. Diavolul încearcă să preocupe pe credincios cu greutăți, ca să îndepărteze sufletul de Dumnezeu. Credința folosește greutățile ca prilejuri pentru a se adresa lui Dumnezeu și prin aceasta triumfă nu numai asupra vrăjmașului, ci ea este binecuvântată în greutăți și prin greutăți. În Psalmul 36 găsim pe unul care este în greutăți mari și cu toate acestea are parte de mângâieri profunde și binecuvântări mari în greutăți, deoarece el se adresează lui Dumnezeu.

Versetele 1-4: Primele patru versete descriu greutatea. Robul lui Dumnezeu are a face cu un dușman care acționează în mod rău, care arată clar, că el nu are nici o conștiință față de Dumnezeu – „Nu este teamă de Dumnezeu înaintea ochilor lui.”

În afară de aceasta vrăjmașul este orbit așa de tare de propria deșertăciune, că el, chiar și atunci când fărădelegea lui devine foarte clară și ea se dovedește a fi ură, el se măgulește singur, că el ar avea dreptate.

În efortul lui de a dovedi dreptul lui, el se folosește de vicleșug și prin cuvinte mincinoase încearcă să acopere nedreptatea lui. Cu răutate inventează nelegiuirea și a pierdut simțul pentru bine și rău în așa măsură că el nu mai urăște răul.

Deci scriitorul divin are a face cu un adversar lipsit de conștiință, a cărui imaginație nu recunoaște nici o nedreptate, care folosește viclenia ca să acopere răutatea lui și care în realitate este un nelegiuit rău.

Versetele 5-7: În fața unor astfel de greutăți cel temător de Dumnezeu nu face nici cel mai mic pas în a răni pe vrăjmașul său, sau să se răzbune pe el. El își găsește mângâierea în a se adresa Domnului și a se baza pe bunătatea și credințioșia Lui.

Bunătatea lui Dumnezeu poate proteja de orice răutate a omului și credințioșia Lui va acționa împotriva oricărui rău. Deci cel care se teme de Dumnezeu nu trebuie să se apere singur. El trebuie numai să se încredințeze lui Dumnezeu și să lase totul în seama Lui.

Bunătatea lui Dumnezeu se înalță până la ceruri și credințioșia Lui până la nori. Ambele sunt de neajuns de răutatea celui fără Dumnezeu. În încrederea în Dumnezeu și aducerea înaintea Lui a tuturor greutăților noastre vom găsi scăpare la umbra aripilor Sale de răutatea oamenilor.

Versetele 8-9: După ce sufletul a găsit mângâiere și odihnă în mijlocul greutăților, el este acum liber să savureze întreaga binecuvântare a lui Dumnezeu pentru poporul Său. Psalmistul învață că aceia care își pun încrederea în Dumnezeu, nu numai că ei găsesc adăpost la umbra aripilor Sale, ci ei vor fi și săturați din belșug din grăsimea casei lui Dumnezeu. Casa lui Dumnezeu simbolizează bucuria și desfătarea, oricare ar fi forma pe care această casă o ia în diferitele epoci. În casa lui Dumnezeu este uitat omul și este uitată răutatea lui și totul

vorbește despre Dumnezeu și gloria Lui. Așa citim într-un alt Psalm: „În templul Său totul spune: «Glorie!»” (Psalm 29.9). Pentru creștin casa Tatălui este locul unde S-a dus Hristos, este patria în care nu pătrunde nici o umbră a morții și nimic întinat nu poate intra, unde dragostea și sfințenia umplu locul. Este privilegiul nostru să găsim acolo bucuria și satisfacția noastră, să ne așteptăm la plinătatea binecuvântării casei Tatălui, unde noi vom fi sfinți și fără vină înaintea lui Dumnezeu în dragoste.

În afară de aceasta Dumnezeu ne va permite nu numai să ne hrănim din grăsimea casei Sale, ci și să bem din râul desfătărilor Sale. Nu vorbește aceasta simbolic despre planul veșnic al lui Dumnezeu, pe care El l-a întocmit înainte de întemeierea lumii și pe care nu-l poate leza nici răutatea omului și nici eșecul credincioșilor? Prin toate epocile, cu toată puterea vrăjmașului și toată răutatea omului, Dumnezeu lucrează potrivit cu buna Sa plăcere pentru a poseda un popor spre gloria Sa, „pentru toate generațiile veacului veacurilor.” Acest râu al desfătărilor lui Dumnezeu curge din veșnicie în veșnicie și pe drumul nostru prin timp noi avem voie să savurăm binecuvântarea Sa.

În afară de aceasta, la Dumnezeu este „izvorul vieții”. Viața este savurarea relației cu Dumnezeu, în care El a adus pe cel credincios – savurarea vie a harului Său. Dumnezeu Însuși este izvorul acestei vieți și este partea noastră fericită *să trăim această viață*, în timp ce mergem pe drumul nostru în părtășie cu Dumnezeu și în savurarea harului Său.

În continuare psalmistul spune: „În lumina Ta vom vedea lumina”. În mijlocul greutăților din lumea aceasta ar putea ca drumul să fie deseori întunecat, însă Dumnezeu ne dă lumină, și în lumina Sa vom găsi lumină pentru fiecare pas al drumului nostru.

În felul acesta cel care se teme de Dumnezeu, după ce el s-a încredințat lui Dumnezeu împreună cu greutățile lui, găsește adăpost la umbra aripilor lui Dumnezeu, găsește satisfacție în grăsimea casei lui Dumnezeu, înviorare în râul desfătărilor lui Dumnezeu, favoare și bucurie în izvorul vieții și lumină în întunericul care domină.

Versetele 10-12: în savurarea acestor binecuvântări sufletul exprimă din nou încrederea lui în bunătatea și dreptatea lui Dumnezeu. Cine cunoaște pe Dumnezeu și umblă corect se poate baza că Dumnezeu îl va păstra, în timp ce cei aroganți și păcătoșii vor cădea în cele din urmă și niciodată nu se vor mai ridica.